המערב שתמך בפלסטינים, עכשיו מתפרק מבפנים

written by דוד מ' וינברג | 08.11.2026

השמצת ישראל ושלילת הלגיטימיות של יהודים וציונים חוזרות אל העולם המערבי כבומרנג.

נתחיל בצרפת, הנאכלת מבפנים בידי תערובת רעילה של מרקסיזם, אסלאמיזם, פלסטיניזם ואנטישמיות. אלה התמזגו למתקפה רבת־עוצמה על המדינה, על התרבות הצרפתית ועל הציוויליזציה שלה.

הפיל שבחדר

לעיוותים האידאולוגיים המזינים את הכאוס המעמיק שם, יש שורשים עתיקים ועמוקים בחברה ובפוליטיקה הצרפתיות, ובייחוד במדיניותה המעוותת של צרפת כלפי היהודים וישראל.

זהו הפיל שבחדר, שנשיא צרפת מקרון וקודמיו לעולם לא יודו בקיומו: בהפיכתם את הסוגיה הפלסטינית לנרטיב־על פוליטי מפלצתי, הם הולידו, גם אם לא התכוונו לכך, נרטיב ניהיליסטי גל גואה של בוז לציוויליזציה, העוטה כאפייה, שהשלכותיו חורגות הרבה מעבר לישראל.

היפוך הערכים המוסרי, המצדיק את טבח 7 באוקטובר כ"התנגדות" ומעלה על נס את הקריאות "להפוך את האינתיפאדה לגלובלית" משמש כעת גם להצדקת ההצתה והביזה של מבנים מפורסמים ושדרות מרכזיות בצרפת. מחיר ההתרברבות הדיפלומטית על חשבון ישראל ("מדינה פלסטינית עכשיו!") והסלחנות כלפי המוני אסלאמו־פשיסטים ואנשי שמאל המריעים לחמאס הם שהציתו שרפות של הרס עצמי וחורבן, שיבערו עוד עידנים.

נאורות במסווה

אבי המנוח, ח"כ פרופ' צבי ויינברג ז"ל, היה חוקר ספרות צרפתית ומשקיף חד־עין על מגמות חברתיות ותרבותיות בצרפת. הוא הלך לעולמו בירושלים לפני כמעט עשרים שנה, לאחר שכיהן כחבר כנסת מטעם מפלגתו של נתן שרנסקי, "ישראל בעלייה".

לפני ארבעים שנה פרסם ספר בשם המיתוס של היהודי בצרפת 1967–1982 שבו ניתח את השיטות שבאמצעותן ניהלו פרסומים יוקרתיים, דוגמת העיתון לה מונד, ובכירי הממסד הספרותי הצרפתי מערכה ממושכת של לוחמה אינטלקטואלית ופסיכולוגית נגד המדינה היהודית.

במסווה של אובייקטיביות נאורה ונאמנות לזכויות האדם, הם אימצו נרטיבים העוינים בחריפות את ישראל, וגלשו באורח בלתי נמנע אל מימיה העכורים של האנטישמיות.

אבי תיעד את הסרת המחסומים שמנעו ביטויים פומביים של אנטישמיות בצרפת החל בוולטר ובאנציקלופדיסטים של המאה ה־18, דרך המעבדות הצרפתיות שבהן התפתחו תורות הגזע ה"מדעיות" והנציונל־סוציאליזם במאה ה־19, ועד לשיתוף הפעולה הצרפתי עם הנאצים תחת משטר וישי ולעיסוק האובססיבי המאוחר יותר של הימין הקיצוני בצרפת בהכחשת השואה.

אבני דרך בולטות נוספות היו "הדרשה לעברים" הידועה לשמצה של הנשיא דה גול ב־1967; מדיניות הפיוס וההתרפסות של צרפת כלפי הטרור הפלסטיני תחת הנשיאים פומפידו וז'יסקר ד'אסטן בשנות ה־70 וה־80; המתקפות החריפות והעקיבות של צרפת על מדיניות ישראל מאז מלחמת לבנון הראשונה; והנזק הרב שגרמה העוינות האופנתית לכל דבר ישראלי, שאינטלקטואלים צרפתים טרחו להפיץ ולקדם.

מאז רק הלך והעמיק ה"מיתוס", כלומר הדימוי המשמיץ של היהודי והציוני, בצרפת ובדמוקרטיות אחרות המתהדרות בערכיהן הנעלים. חוגים "פרוגרסיביים" במערב שקעו עמוק במסעות הכפשה נגד ישראל והציונות. הם מאשימים את ישראל ברצח עם ובפשעים נגד האנושות, ומציגים אותה כאיום על השלום והביטחון העולמיים. הם מקדמים חרמות וסנקציות נגד ישראל.

כל זאת תוך התעלמות מוחלטת מאיומי ההשמדה שמשמיעים חמאס, חיזבאללה ואיראן נגד ישראל והיהודים, ואטימות כלפי העיוותים המכוונים של ההיסטוריה שמפיצים רודנים פלסטינים דוגמת מחמוד עבאס.

האובססיה היהודית קודמת

פרופ' אירווין קוטלר מקנדה, מבכירי המשפטנים בעולם בתחום זכויות האדם, שהיה עמית קרוב של אבי, הראה כי העיסוק האובססיבי בישראל לא רק מעניק לגיטימציה לאנטישמיות המופנית נגד תומכי ישראל, ובהם יהודי צרפת, אלא גם מסייע לטהר את תדמיתן של רעות אחרות כגון מרוץ החימוש הגרעיני של איראן שנועד לשרת את שאיפותיה להגמוניה אזורית, והטרור המרקסיסטי־אסלאמיסטי ברחובות פריז.

ואכן, ברחבי אירופה, ואף בארצות הברית ובקנדה, הנפת דגל "פלסטין" תוך שרפת דגלי ארצות הברית וישראל הפכה לדבק המאחד מחאות וטרוניות שלכאורה אין ביניהן כל קשר ממיזוג האוויר בבתי הספר בצרפת ועד למחירי המזון במישיגן.

הטרגדיה היא שרק חברות המתפוררות מבפנים זקוקות לשנאת יהודים וישראל כדבק פוליטי מלכד.

שנאת יהודים היא תמיד מבשרת של אלימות המתפרצת לכל עבר ושל מהומות המגייסות כל עילה אפשרית. וכאשר המרד כורך יחד מטרות כגון התקוממות מרקסיסטית, הערצת הג'יהאד, מהפכה גזעית, רדיקליזם מגדרי וסביבתי, חילוניות מיליטנטית ואנרכיזם לשמו הוא הופך

לקריאת התגייסות המשלבת מאבקים חברתיים שונים למען הפלת ערכיה של הציוויליזציה המערבית, היהודית־נוצרית.

למרבה הצער, מנהיגי אירופה ומנהיגים מערביים אחרים ממהרים לגנות את ישראל בנחרצות, אך מפגינים איטיות והססנות יוצאות דופן כאשר עליהם להתמודד עם כישלונותיהן החברתיים והציוויליזציוניים של מדינותיהם שלהם.

אמריקה בדרך

הטפת מוסר לישראל והענשתה הן תחליף זול ונוח להפליא לממשל של ממש. קשה הרבה יותר להשליט משמעת תקציבית, לפתור את בעיית האבטלה, לשלוט בגבולות ולאכוף את החוק בקרב גורמי הטרור שבשולי החברה.

כפי שכתב הבלוגר נחום קפלן, גינוי ישראל הוא דרך המילוט החביבה על אירופה מן המציאות. כדי לגנות את ישראל לא נדרשים הרבה יותר ממיקרופון, הודעה לעיתונות ותחושת עליונות מוסרית מופרזת. "ישראל הפכה לכלי הקיבול המועדף של תסכוליה המודחקים של אירופה, תפקיד שהיהודים נאלצו למלא בתודעה האירופית במשך מאות שנים".

המחשבה שגם אמריקה עלולה להידרדר לפוליטיקה שבה שנאת היהודים וישראל מניעה הן את השמאל הקיצוני והן את הימין הקיצוני, ומשמשת כדבק־על המחבר ביניהם, מעוררת חלחלה.

כאשר גם עבדול א־סייד (הסנאטור המוסלמי הרדיקלי שנבחר זה עתה מטעם מישיגן) וגם ג'יי־די ואנס (סגן נשיא ארצות הברית הבדלני, השואף להיות הנשיא הבא) מאשימים בקול רם את ישראל בתחלואיה ובטעויותיה של אמריקה, האדמה רועדת.

אנו יודעים שטענותיהם אינן נוגעות רק לשאלות של מדיניות – למשל, האם המלחמה עם איראן הייתה צעד נבון אם לאו – אלא נובעות ממקום אפל יותר.

תנועת הפרסה

כאשר חסן פייקר וטאקר קרלסון, משפיעני רשת מן השמאל הקיצוני ומן הימין הקיצוני, חוברים זה לזה משני קצות הקשת הפוליטית כדי להציג את ישראל כמדינה פושעת, צריכים כל מנגנוני ההגנה שלנו להפעיל את פעמוני האזעקה.

אנו יודעים שמתקפותיהם נועדו לעורר שדים מרבצם ולדחוק את היהודים והציונים מן החיים הציבוריים, ואף מאמריקה כולה.

הקהילות היהודיות והחוגים הרחבים התומכים בישראל, וכן כל מה שנותר מן ה"מרכז" בחברה האמריקנית, חייבים להתפלל ולפעול כדי למנוע מאמריקה להידרדר אל תהום ציוויליזציונית, היישר אל הביצה המצחינה של שנאת יהודים וישראל.

אחרי הכול, זה לעולם אינו מסתיים ביהודים. כמו בצרפת, התפרצויות השנאה והתיעוב כלפי היהודים וישראל הופכות באורח בלתי נמנע לגלים של בוז לציוויליזציה, שהכאפייה משמשת להם סמל; להתפרצויות אלימות החורגות הרבה מעבר ליהודים ולישראל ומאיימות איום קיומי על יסודותיה של החברה המערבית.

מול כל אלה, מניין תבוא התקווה? ובכן, אבי נהג להצביע על כושר העמידה של העם היהודי במאה השנים האחרונות. היהודים גברו על כוחות ההרס של גרמניה הנאצית וברית המועצות, והצליחו להקים בישראל מדינה יהודית מודרנית ומפוארת.

הרייכסטאג והקרמלין היו רבי־עוצמה הרבה יותר מכפי שבית הדין הפלילי הבינלאומי או הסנאט האמריקני יהיו אי פעם. לכן ישראל תצלח גם את הלוחמה המשפטית המכוערת המתנהלת נגדה מהאג, מפריז, מלונדון ואפילו מוושינגטון. העם היהודי יגבר. אבי בהחלט האמין בכך. ואם אנשים טובים בדמוקרטיות יחברו יחד כדי להרחיק את הקיצונים, אפשר יהיה להציל גם את המערב.

פורסם ב-JNS ישראל בתאריך 07 בנובמבר 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.